

13 Неделя след Петдесетница – Св. мчци. Ариан и Наталия

(26.08.2007)

Апостолско четиво

ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО КОРИНТИЯНИ, ГЛАВА 16

13. Бъдете бодри, стойте във вярата, бъдете мъжествени, бъдете крепки;
14. всичко у вас да става с любов.
15. Моля ви още, братя: вие знаете Стефаниновия дом, че той е начатък в Ахаия и че се посветиха да служат на светиите;
16. покорявайте се и вие на такива и на всекиго, който спомага и се труди.
17. Радвам се, че дойдоха Стефанин, Фортунат и Ахаик; те запълниха вашето отсъствие,
18. защото успокоиха моя дух и вашия; прочее, почитайте такива.
19. Поздравяват ви асийските църкви; много ви поздравяват в Господа Акила и Прискила с домашната си църква.
20. Поздравяват ви всички братя. Поздравете се един други със свето целуване.
21. Поздравявам ви аз, Павел, собственоръчно.
22. Който не обича Господа Исуса Христа, да бъде анатема, маран-атà *.
23. Благодатта на Господа Исуса Христа да бъде с вас,
24. и любовта ми с всинца ви в Христа Исуса. Амин.

Евангелско четиво

ОТ МАТЕЙ СВЕТО ЕВАНГЕЛИЕ, ГЛАВА 21

33. Чуйте друга притча: имаше един човек стопанин, който насади лозе, огради го с плет, изкопа в него лин, съгради кула и, като го предаде на лозари, отиде си.
34. И когато наближи гроздобер, той изпрати слугите си при лозарите, да му приберат плодовете.
35. А лозарите, като уловиха слугите му, едного набиха, другиго убиха, а трети с камъни пребиха.
36. Пак изпрати други слуги, по-много от първите; и с тях сториха същото.
37. Най-сетне изпрати при тях сина си, като каза: ще се засрамят от сина ми.
38. Но лозарите, като видяха сина, казаха помежду си: този е наследникът; хайде да го убием и да присвоим наследството му.
39. И, като го уловиха, изведоха вън от лозето и убиха.
40. И тъй, като си дойде господарят на лозето, какво ще направи на тия лозари?
41. Отговорят Му: злодейците ще погуби зле, а лозето ще даде на други лозари, които ще му дават овреме плодовете.
42. Исус им казва: нима не сте никога чели в Писанията: "камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла: това е от Господа, и е дивно в очите ни"?

Тълкувание на притчата от Евангелието

Стопаинът е Господ, който наречен човек по своето човеколюбие, а лозето символизира юдейският народ, доведен от Бога в Обетованата земя. Плетът е законът, който не позволява на евреите да се смесват с езичници, а линът символизира жертвеник. Кулата изобразява храмът, а лозарите – учителите на народа - фарисеите и книжниците. Времето за събиране на плдовете е настъпило в пророческите времена. Пратените слуги са пророците. Накрая бил изпратен Божият Син, явил се в плът. След като слугите(пророците) са убити, юдеите трябвало да се засрамят поне от достойнството на Сина, когото разпнали, казва Той. Когато Той дойде, когато види беззаконието, извършено от юдеите, Той ще предаде своето лозе (народа) на други лозари. Исус Христос нарича камък самия Себе Си, а зидари – юдейските учители, които го пренебрегнали като непотребен. Но като възкръснал от мъртвите, Той станал глава на ъгъла, т.е глава на църквата, свързвайки юдеи и езичници с една вяра. Защото, както камъкът, положен в ъгъла на зданито, свързва едната и другата му стена, така и Христос е събрал вскички с тази вяра.

За любовта

Как да обичаме? Христовите думи за любовта към неприятеля, ето, още летят по света от уста на уста, но още не може да се намери път от устата към сърцето. Ние не обичаме своите неприятели. Ние обичаме само онези, които нас обичат, заемаме

само на онези, които могат да ни върнат и правим добро само на онези, които могат да ни се отплатят двойно. Ние обичаме себе си и своите приятели. Ние обичаме своите близки, своите най-близки, в буквалния смисъл на думата. Нашите далечни са далеч от нашата любов. Нашето сърце се прилепя за онова, за което и очите ни. Нашите очи са пътеводител за сърцето ни. Ние само сме си мислели, че обичаме себе си и приятелите си. Ние се заблуждаваме в това; защото себичността наричаме любов към себе си, а любезността – любов към своите приятели. В действителност ние не обичаме нито себе си, нито своите приятели, също както и своите неприятели. Защото в онова, което ние наричаме любов, няма най-важните елементи на любовта. А тези елементи са: познание, почит и жертване. В нашата любов към себе си няма нито познание, нито почит, нито жертване. В любовта ни към приятелите няма нищо от тези трите. Нашата любов се състои само от своите най-малки елементи. Любовта ни към себе си и своите приятели не е нищо друго, освен засилена и покварена и в същото време инстинктивна животинска любов. А онова, което прави човешката любов по-възвишена и по-светла от любовта на питомните и дивите животни, това е познанието, почитта и жертвата. Най-важните въпроси, на които един млад човек трябва да си отговори правилно, за да опознае себе си, за да бъде целият му бъдещ живот правилен и здрав са:- Кой съм аз?- Какъв съм аз?- За какво съм аз?

Но не само познанието прави любовта възвишена и свята. Чрез познанието трябва да се стигне до почитта, вторият главен елемент на достойната любов. Човек трябва да умее да почита себе си и приятелите си. Все пак не може човек да почита доброто в себе си, ако не е осъзнал какво е, и къде у него се намира то. Познанието е основа за почитта. Така и любовта към приятелите си, ако не е основана на почит, както и познание, бързо се превръща в презрение и отвращение. Третият елемент на възвишената и светла любов е жертването. Любовта е олтар, на който винаги трябва да се върши жертвоприношение. Онзи, който обича своята суета, жертва за нея разума си; а който обича тялото си, жертва му душата, и който обича клюките, жертва за тях честта. И обратно: който обича разума, жертва суетата, и който обича душата, ще пожертва за нея тялото, и който обича честта, ще пожертва клюкаренето. Приятелството е по-нужно на душата, отколкото на тялото. В тъга споменът за приятеля довява ведрина на лицето. В търпението да видиш приятел е облекчение. На смъртната постеля присъствието на приятелите разкроява лицето на смъртта. Каквата любов към приятелите предлага един човек, такива приятели ще намери. Всеки има такива приятели, каквито заслужава. Според вида и големината на жертвата се намират и приятелите. Аз трябва да се откажа от всичко низко, за да мога да имам за приятел онзи, чиято душевна висота обичам. Сприятеляват се хора, които нито се познават, нито се почитат, нито се жертват един за друг. А във всичко дотук не може да има любов към приятелите, докато тя не се създава на взаимно познание, почит и жертване.

Християнската любов идва на кръгове. Първо идва любовта към себе си, после любовта към приятелите си, после любов към неприятелите си, после и любов към Бога. Христос е взел любовта към Себе Си, като мерило за любовта към хората и към Бога. *"Както обичаш самия себе си"* - говори Христос. Когато хората имат християнска любов към себе си, те веднага биха имали и християнска любов към своите приятели и неприятели.

Аз вас не мога, братя, да подтикна с моите слаби речи да изпълните Божията повеля за любовта, но ще ви подтикне към това Бог, който подбуди слънцето. Не мога да ви дам сила за истинска любов към приятелите, нито сила за познание, нито за почит, нито за жертване. Тази сила ще ви даде Онзи, който има всесилен в ръцете си и който задвижва облаците с мисъл. Божиите работи биха пропаднали, ако зависеха от моите думи и от вашите прищевки. Но Божият промисъл независимо от нас ще успее и ще победи. Онзи, чиито години нямат брой, и чието битие няма край, не може да остави този свой вселенски дом на произвола на нас, слабите си творения, чието начало и край се състоят в една точка, и чието цяло битие е една точка.

Нека да е слава на Него във висините и Неговата светлост с нас в низините!

Из "Над греха и смъртта" от Св. Николай Велимирович от www.pravoslavieto.com